

ת"פ (קריות) 39287-10-23 - מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ (קריות) 39287-10-23 - מדינת ישראל נ' פלונישלו קריות

ת"פ (קריות) 39287-10-23

מדינת ישראל

נגד

פלוני

בית משפט השלום בקריות

[01.12.2024]

כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה עונשית בעבירות תקיפה סתם- בן זוג, לפי סעיפים 379 + 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), ובעבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי היו הנאשם והמתלוננת נשואים ולהם ילד כבן 4. ביום 24.5.23 הגיע הנאשם למקום עבודתה של המתלוננת ובנוכחות אחרים שהיו במקום התקרב אליה, דרש לראות את הטלפון הנייד שלה ואיים עליה באומרו "כשאת תגיעי הביתה את תראי מה אני אעשה לך, אני ארביץ לך". המתלוננת נבהלה, ניסתה להדוף את הנאשם תוך שהיא מכה קלות בידיו ומנסה להרחיקו מעליה ובעודה מזהירה אותו כי המקום מצולם וכדאי שילך. הנאשם לא הורתע מכך, ניסה לקחת ממנה את הטלפון הנייד ובעקבות כך קיבלה המתלוננת מכה בבטן. תסקירי שירות המבחן

2. במסגרת הסדר הטיעון הדגישה המאשימה שעמדתה להרשעה אולם ההגנה תוכל לבקש ששירות המבחן יבחן את האפשרות להימנע מהרשעה. על רקע זה הופנה הנאשם לשירות המבחן אשר הגיש בעניינו שני תסקירים. מטעמים של צנעת הפרט לא ארchiב ובתמצית יאמר כי הנאשם כבן 29, נשוי למתלוננת, להם ילד משותף ובשנים האחרונות הוא עובד כנהג משאית ברשות מקומית. לאחר האירוע עזבה המתלוננת את הבית המשותף עם בנם והנאשם הביע דאגה וחוסר הבנה למצב. ביחס לביצוע העבירות הכחיש הנאשם את האירוע, לא קיבל אחריות למעשיו והתקשה להתחבר למניעים שעמדו בבסיסם. בדיון שלאחר מכן קיבל הנאשם שוב אחריות למעשיו וביקש להפנותו לתסקיר משלים ונעתרתי לבקשה. בתסקיר המשלים צוין כי בני הזוג חזרו למגורים משותפים והנאשם טען כי הם בחרו לפתוח דף חדש ואינם חשים כעס אחד כלפי השנייה. קצינת המבחן לא הצליחה ליצור קשר עם המתלוננת ובמצב דברים זה, לרבות לאור עמדתו המצמצמת של הנאשם, הוערך הסיכון לחזרתיות כגבוה ולא ניתנה המלצה טיפולית. ביחס לשאלת ההרשעה ציינה קצינת המבחן כי הגם שעלולה להיגרם לנאשם פגיעה משמעותית, אין מקום לבטלה לאור עמדותיו.

טיעוני הצדדים לעונש ולשאלת ההרשעה

3. ב"כ המאשימה הגיש טיעון כתוב והוסיף טיעון על פה. הודגשו הערכים המוגנים שנפגעו, חומרת המעשים ומדיניות הענישה ונטען למתחם ענישה הנע בין 8-16 חודשי מאסר בפועל. צוין כי בהיעדר אופק שיקומי ובשים לב להערכת הסיכון שהוערכה כגבוהה אין הצדקה להקל בעונש. ברמה האופרטיבית עתרה המאשימה לעונש מאסר למשך 8 חודשים וענישה נלווית. להשלמת התמונה אציין שב"כ המאשימה שוחח עם המתלוננת ומסר כי היא טענה שחזרה להתגורר עם הנאשם לאחר שליבנו את הדברים, כיום היחסים ביניהם תקינים והיא אינה מעוניינת שייענש בחומרה. 4. ב"כ הנאשם הגיש טיעון כתוב והוסיף טיעון על פה. הסנגור טען שמדובר באירוע ספונטני ומינורי וכי תקיפת המתלוננת לא הייתה במכה ישירה אלא אגב ניסיון ליטול ממה את הטלפון הנייד. צוין כי למתלוננת לא נגרם נזק, בני הזוג חזרו לחיות יחד ומעוניינים לשקם את היחסים ולהרחיב את המשפחה. הסנגור הפנה לגיל הצעיר ולעבר הנקי ועתר לבטל את ההרשעה, תוך שהפנה לתסקיר בו צוין כי זו עלולה לפגוע באופן משמעותי בעיסוקו של הנאשם. 5. הנאשם בדברו האחרון הצטער על מעשיו וציין כי עשה טעות. כן תאר שבקרוב יצטרף ילד נוסף למשפחה. דיון והכרעה

א. הדרישה לביטול ההרשעה

6. ההלכה בנושא ידועה וברורה ולא ראיתי להרחיב. עם זאת אזכיר כי הכלל הוא הרשעה ואילו הימנעות מתוצאה זו היא החריג וזאת במקרים בהם נמצא שקיים יחס בלתי סביר בין הנזק שיגרם לנאשם מהרשעתו בדין, לבין האינטרס החברתי שבמיצוי הדין עמו ובתועלת הציבורית שתושג מכך (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (3) 337; (ע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל (31.12.2007)). בתמצית ייאמר כי לצורך מענה על שאלה זו בוחן בית המשפט ראשית אם העבירה, בנסיבות ביצועה מאפשרת להימנע מהרשעה מבלי שיפגעו יתר שיקולי הענישה. ככל שהתשובה לשאלה זו חיובית נבחנת השאלה "עד כמה עלול הנאשם להיפגע כתוצאה מעצם ההרשעה" (ע"פ 8169/20 חיים שלום נ' מדינת ישראל (26.8.2021)), כאשר עיקר הבדיקה היא ביחס לפגיעה בשיקומו ובעתידו של הנאשם.

7. כידוע, עבירות אלימות במשפחה נתפסות כבעלות חומרה ממשית ומשכך לא בנקל יקבע בית המשפט שניתן להשיג את תכליות הענישה תוך ויתור על הרשעה (ראו למשל רע"פ 6002/22 אלכסנדר ריאבנקו נ' מדינת ישראל (19.9.2022); רע"פ 8755/21 פלוני נ' מדינת ישראל (23.1.2021), פסקה 9; רע"פ 1454/21 פלוני נ' מדינת ישראל (4.3.2021), פסקה 8). עם זאת, לצורך קביעה שמדובר במקרה בו לא ניתן לוותר על הרשעה יש לבחון את נסיבות המקרה הפרטניות ולעמוד על מהותן. מבלי להקל ראש בחומרת המעשה, מדובר באירוע נקודתי שלא גרם לחבלת גוף ומאז חלפה כשנה וחצי. אכן, האיום בוטה והוא בא, כך נראה, על רקע קנאה והצרת צעדיה של המתלוננת, ועדין סברתי שאין מקום לקבוע שמדובר במקרה שאינו מאפשר לוותר על הרשעה ללא בחינת יתר הנסיבות, אלא השאלה היא מידת הפגיעה שתסב ההרשעה לשיקום הנאשם ואם היא כזו המצדיקה וויתור על הרשעה בשם לב למכלול הנסיבות.

8. לאחר עיון בטיעוני הצדדים אציין שאין הצדקה במקרה זה לביטול ההרשעה. למסקנה זו אני מגיע לאור מידת הפגיעה שתגרם לנאשם בעטייה של הרשעה, יחסו לעבירה וסיכויי שיקומו. אסביר.

9. הנאשם טוען שאם יורשע יאבד את מקום עבודתו, ואולם, טענה זו לא הוכחה ולא נעשה כל ניסיון לכך. בעניין זה אציין שהכרת שירות המבחן בפגיעה אפשרית אינה הוכחה כנדרש והדברים ברורים. יתרה מזו, הנאשם עובד ברשות המקומית בפניו אשפה ובעבר עבד במפעלים בתחום הבשר. כאמור, לא ברור כלל אם אכן יפוטל ממקום עבודתו הנוכחי ובכל מקרה פתוחות בפניו כמובן אפשרויות תעסוקה נוספות ורבות ולכן אין מדובר בפגיעה ממשית ביכולת להתפרנס (ובשיקומו) אלא לכל היותר בהגבלה אפשרית על עיסוק במקום אחד מסוים. פגיעה זו אינה מסוג הפגיעות שיכולות להצדיק הימנעות מהרשעה, לא כל שכן בעבירה כגון זו. יתרה מזו, ככל שתהא להרשעה השפעה על מקום עבודה מסוים, ראוי להותיר זאת למעביד להחליט כיצד לנהוג, שהרי "בפסיקה נקבע פעם אחר פעם, כי מקום בו הרשעת נאשם בעבירה פלילית עלולה למנוע את עיסוקו במקצוע מסוים, ככלל, 'ראוי כי בית המשפט ימנע מלעסוק בכך וייתיר את הסוגיה לבחינתם ולשיקול דעתם של גורמי המקצוע המוסמכים' ... כלל זה חל גם על עובדי מדינה, וכפי שקבעתי בעבר, אף על 'המצטיינים' שבהם" (רע"פ 5006/24 מיכאל שדה כהן נ' מדינת ישראל (15.7.2004)).

10. לכך יש להוסיף כי עמדת הנאשם בפני שירות המבחן הייתה ממזערת. הוא התקשה לקבל אחריות מלאה למעשיו, לא היה ער לכשלים בהתנהגותו ושלל נזקקות טיפולית. אף לאחר שניתנה לו הזדמנות נוספת הוא לא הביע מוטיבציה לטיפול, הסיכון להישנות הוערך כגבוה ולא ניתנה המלצה שיקומית, לרבות לעניין הימנעות מהרשעה. לעמדה זו יש משקל של ממש עת בוחן בית המשפט את ההצדקה שבביטול ההרשעה.

11. לסיכום, מכלול השיקולים אינם תומכים במקרה זה בביטול ההרשעה ואני דוחה טענה זו.

ב. קביעת מתחם הענישה

12. הערכים המוגנים שנפגעו במעשי הנאשם ברורים ומדובר בפגיעה בשלום גופה, כבודה, פרטיותה ובטחונה של המתלוננת - אשתו ואם ילדיו. האלימות בה נקט הנאשם כלפי המתלוננת אינה במדרג חומרה גבוה אך אין זה המדד העיקרי בעת בחינת הערכים המוגנים בעבירות כגון אלו. כן יש להביא בחשבון את האיום הבוטה שלבטח גרם לבהלה בליבה של המתלוננת ולתחושת אי נוחות במיוחד לאור העובדה שהאירוע התרחש במקום עבודתה ולענייני כל. בעניין זה אזכיר שלאחר האירוע נפרדו בני הזוג לתקופה לא קצרה ויש בכך ללמד על אודות השפעתו על המתלוננת.

13. ביחס לנסיבות הקשורות לביצוע העבירות אציין כי כתב האישום המתוקן שותק ביחס לסיבה שהובילה לאירוע, אך דומה שניתן להבין "בין השורות" שמדובר באירוע של קנאה והצרת צעדי המתלוננת שהרי הנאשם הגיע למקום עבודתה וביקש לעיין במכשיר הטלפון שלה, כל זאת בנוכחות אנשים ששהו במקום. לכך יש להוסיף את האיום הבוטאגב התקרבות אל המתלוננת והתמונה הכוללת מדאגה. המתלוננת אף "קיבלה מכה בבטנה" אך הדבר לא היה כתוצאה ממכה ישירה אלא אגב ניסיונו של הנאשם ליטול את מכשיר הטלפון שלה.
14. מדיניות הענישה בעבירות אלימות כלפי בני זוג מחמירה ובהיעדר נסיבות מיוחדות מוטלים לא אחת עונשים משמעותיים לרבות מאסר (רע"פ 1536/20 פלוני נ' מדינת ישראל (1.3.2020); רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (28.1.2021)). עם זאת, הענישה מושפעת כמובן מכלל הנסיבות ובהן העושה, המעשה וסיכוי השיקום.
15. לצורך בחינת מדיניות הענישה אפנה לפסקי הדין הבאים, בשינויים המחויבים: רע"פ 8511/22 איסלאם גראדה נ' מדינת ישראל (13.12.2022), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות תקיפה סתם-בת זוג והיזק לרכוש במזיד ונידון לארבעה חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. הנאשם פיזר את בגדי המתלוננת ושבר בושם השייך לה, היכה בראשה ובכל חלקי גופה והטיח אותה לעבר הרצפה. בהמשך הכה אותה באמצעות מגב בידה וברגליה והלם בראשה באגרופים. ערעורו וכן בקשת רשות ערעור שהגיש נדחו; רע"פ 7846/21 היתם אגבאריה נ' מדינת ישראל (16.11.2021), בו נידון נאשם שהורשע בשתי עבירות איומים ושתי עבירות תקיפה סתם של בת זוגו לשמונה חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. הנאשם איים על המתלוננת, תפס בחוזקה בשערה, השליך לעברה אבנים ובמועד נוסף איים עליה, בעט בה בהיותה הרה, לרבות בבטנה; רע"פ 7561/23 סמיח אל עוקבי נ' מדינת ישראל (19.10.2023), בו הורשע נאשם בעבירות איומים קשות ובוטות כלפי גרושתו והוטלו עליו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות; ת"פ 16387-09-20 מדינת ישראל נ' פלוני (14.3.2024), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפה סתם (בת זוג) והיזק לרכוש ונידון למאסרים מותנים. הנאשם אחז בצווארה של המתלוננת דחף אותה בחוזקה והצמידה לקיר ולחץ עם ידו על צווארה בנוכחות ילדיהם הקטינים. לאחר מכן השליך מגש זכוכית על מראה וגרם נזק למספר רהיטים; ת"פ 23048-12-22 מדינת ישראל נ' אלמו (7.5.2024), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפה סתם-בת זוג ואיומים בכך שהיכה בכתפה של המתלוננת, בעט ברגלה ואיים שיפגע בה. על הנאשם הוטלו צו של"צ, צו מבחן ומאסר מותנה; ת"פ 26918-12-23 מדינת ישראל נ' אדם דמרה (1.7.2024), בו הוטל מאסר מותנה על נאשם שמשך בשערות ראשה של המתלוננת, דחף אותה, בעט בה ושבר את מכשיר הטלפון הנייד שלה.
16. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא עניינו, בנסיבות ביצוען, נע בין מאסר מותנה ועד 10 חודשי מאסר. קביעת עונשו של הנאשם
17. אקדים ואומר כי לידי ענישה צופה פני עתיד - כעתירת ההגנה - מבטאת נכונה את היחס שבין חומרת העבירות לבין העונש ההולם אותן. מקובל עלי שאין להחמיר עם הנאשם עד כדי כליאתו כעתירת המאשימה ואף לא נדרשת ענישה בעבודות שירות, אלא ראוי למקם את עונשו בתחתית המתחם.
18. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את גילו הצעיר יחסית (כבן 30 כיום), ואת הודאתו אשר חסכה זמן שיפוטי, כמו גם את עדות המתלוננת. עם זאת, ראיתי קושי בכך שבפני שירות המבחן הכחיש הנאשם בתחילה את העבירות ובהמשך על אף שקיבל אחריות, התקשה להעמיק בדבר הסיבות שהביאו אותו לעבור את העבירות, כך שניתן לתהות עד כמה הפנים את הפסול שבמעשה ונזכיר ששירות המבחן התרשם לאור כך מסיכון גבוה לחזרתיות. עוד הבאתי בחשבון את עברו הפלילי הנקי, את עמדת המתלוננת (ע"פ 2455-09-11 פלוני נ' מדינת ישראל (7.12.2011)) ואת העובדה שבני הזוג שבו לחיות יחדיו ועתידים להרחיב את המשפחה. כמו כן, מאז האירוע חלפה כשנה וחצי ולא דווח על אירועים נוספים.
19. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, אני גוזר על הנאשם מאסר על תנאי למשך 5 חודשים והתנאי הוא שלא יעבור במשך שנתיים כל עבירת אלימות פיזית כלפי אדם. הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים. ניתן היום, ל' חשוון תשפ"ה, 01 דצמבר 2024, במעמד הצדדים.